

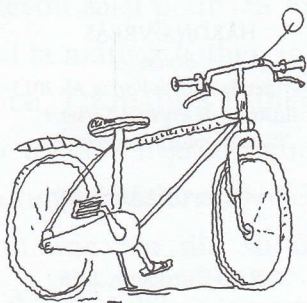
Libris.RO

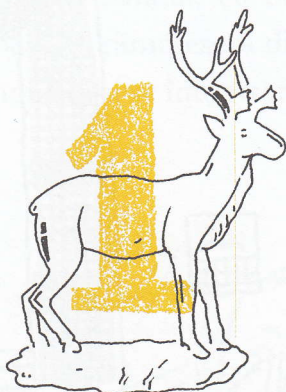
Respect pentru oameni și cărți

HÅKON ØVREÅS

MARO

Ilustrații de
ØYVIND TORSETER

Aaron fu nevoit să-și petreacă toată ziua în care îi muri bunicul la mătușa Esther, în timp ce părinții săi erau la spital. La mătușa Esther mirosea a pate de ficat și peste tot erau înșirate figurine din sticlă: pe televizor, de-a lungul etajerelor... până și în toaletă, unde trona un mic ren din sticlă. În sufragerie, radioul mergea toată ziua.

La cină, mâncară pește cu ceapă prăjită. Aaron privi îndelung muntele maro de rondele care se înălța semeț din farfuria lui. Furculița din mână părea să cântărească tone, la cât de greu o mișca.

— Trebuie să mănânci, spuse mătușa Esther. Nu-ți place heringul?

– Prefer bomboanele Haribo, răspunse Aaron.

Pe seară, puțin mai târziu, tatăl său veni după el. Și îi dădu vestea. Bunicul murise.

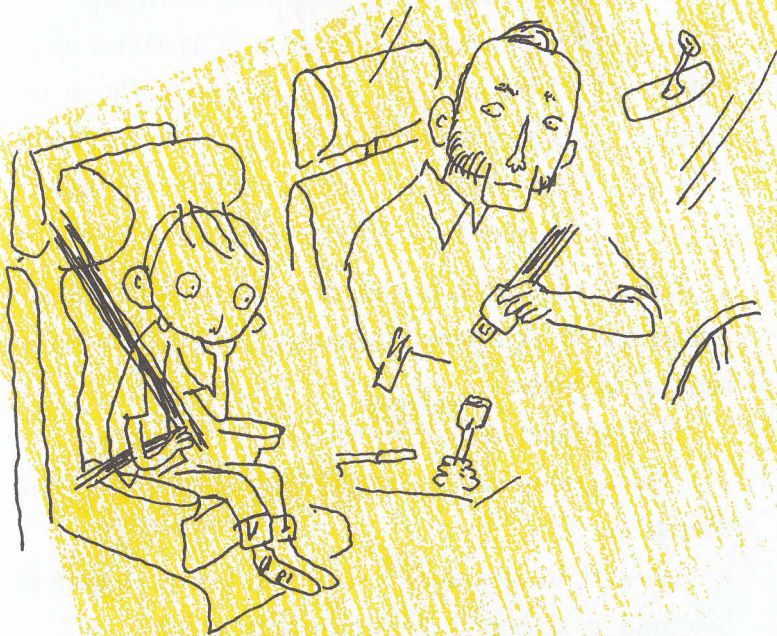
– Bine, răspunse Aaron trăgându-și paltonul.

Ieși apoi din casă și se urcă în mașină. Coji cu unghia un abțibild de pe bord. Câteva minute mai târziu i se alătură și tatăl său, care se așeză la volan. Băgă cheia în contact, fără a o întoarce însă.

— Ești bine, Aaron? Întrebă el.

— Da, da, răspunse băiatul, cu ochii pironiți pe micile resturi albe care rămăseseră din abțibild.

Tatăl porni motorul și se întoarse acasă.

A doua zi, Aaron trebui să se întoarcă la mătușa Esther, pentru că părinții săi erau din nou nevoiți să meargă la spital.

- Ce să faceți acolo? întrebă el.
- Să ne ocupăm de chestiuni practice, îi răspunse mama sa.

Aaron dădu din cap, ca și cum ar fi știut ce voia să însemne „a se ocupa de chestiuni practice“.

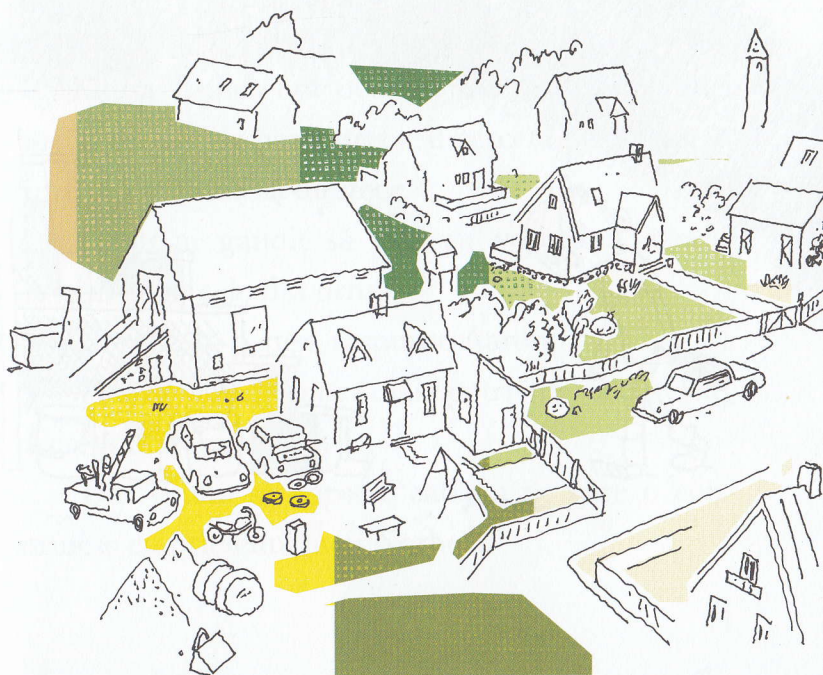
Când se mutaseră și părăsiseră orașul, mama lui afirmase că era mai practic să locuiești la țară. Brusc, Aaron și-a închipuit că „practic“ însemna că și-ar putea vedea bunicul mai des. Aparent, nu era vorba despre asta.

Când urcă cele trei trepte de la intrarea la mătușa Esther, aceasta îl aștepta deja la ușă. Aaron trecu pe lângă ea și își scoase pantofii în vestibul.

– Bună ziua Aaron, zise ea, dându-i ușor o palmă peste cap. Îmi face plăcere că ai dorit să mă vezi și astăzi!

– Da, mi se pare practic, răspunse Aaron.

Și merse să se așeze pe canapea. Pe masa din fața lui se aflau trei pinguini din sticlă. Mătușa Esther intră în bucătărie, de unde nu întârzie să se audă un dudit de aparat electric. Aaron se ridică pentru a merge să vadă ce făcea mătușa. Era în picioare lângă

mixer și aștepta. În interiorul robotului electric se vedea carne învârtindu-se. După o clipă, mătușa Esther îl opri.

– În seara asta mâncăm hamburgeri! exclamă ea zâmbind, ceea ce-i descoperi dintele strâmb.

Tam-tamul continuă în bucătărie. Aaron auzea zgomote de veselă. Apoi, mătușa Esther îl strigă:

– Ai putea să te duci să cauți o sticlă cu sirop în pivniță?

– Da, răspunse el.

Deschise ușa care ducea la subsol. Mirosea ca în interiorul unei genți de gimnastică atunci când lucrurile au fost uitate înăuntru. Aaron aprinse lumina și coborî scările. Pereții semănau cu niște cârpe acoperite cu pete negre de mușegai. Se apropie și apăsă pe o bășică umflată în vopseaua albă. Solzi se desprinseră și căzură. Luă o sticlă de sus, de pe etajera cu siropul făcut în casă. Norul de praf care se ridică îl făcu să tușească. Întorcându-se, zări trei cutii mari de vopsea pe trepte. Se ghemui să le examineze. Era vopsea maro.

Mai târziu, la masă, Aaron întrebă:

– Ia spune, aş putea lua vopseaua de sub scara pivniței?

Mătușa Esther era ocupată cu mestecatul unei bucăți groase de hamburger. Îl cercetă pe Aaron în timp ce continua să mestece.

– Ce te-ai gândit să faci cu vopseaua aceea? întrebă ea în cele din urmă.

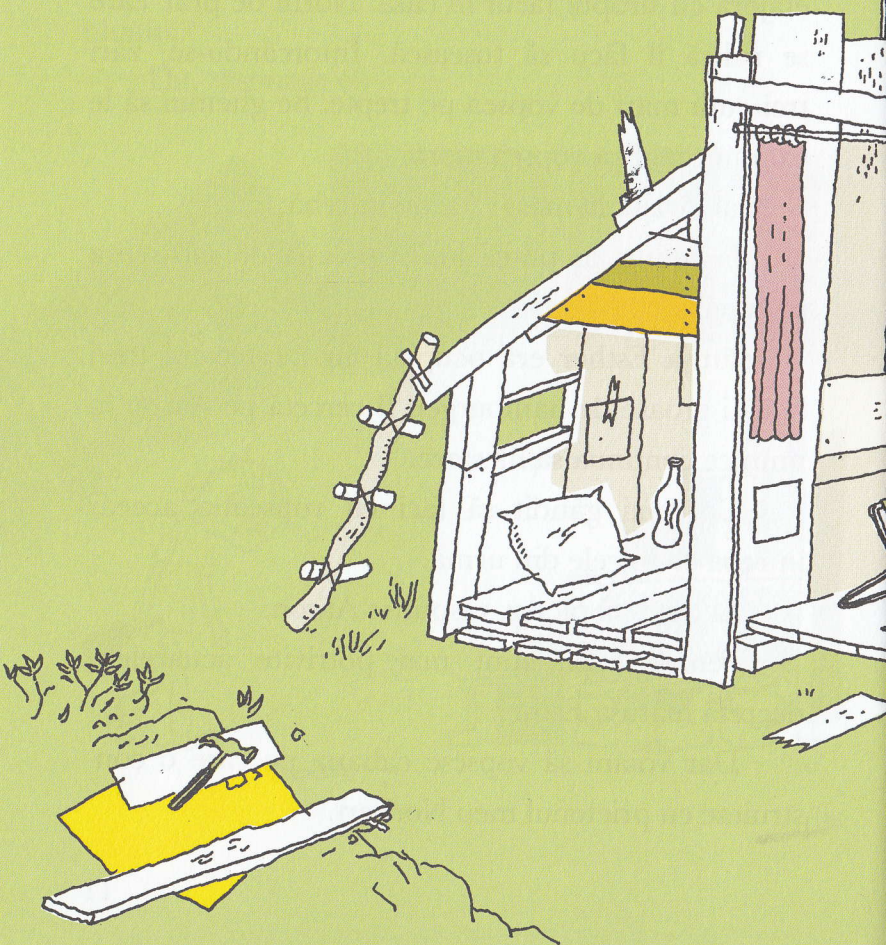
– Ei bine, să pictez, răspunse Aaron.

– Pentru copii sunt mai potrivite acuarelele, decretă mătușa Esther.

– Dar voiam să vopsesc cabana pe care o construiesc cu prietenul meu Norbert.

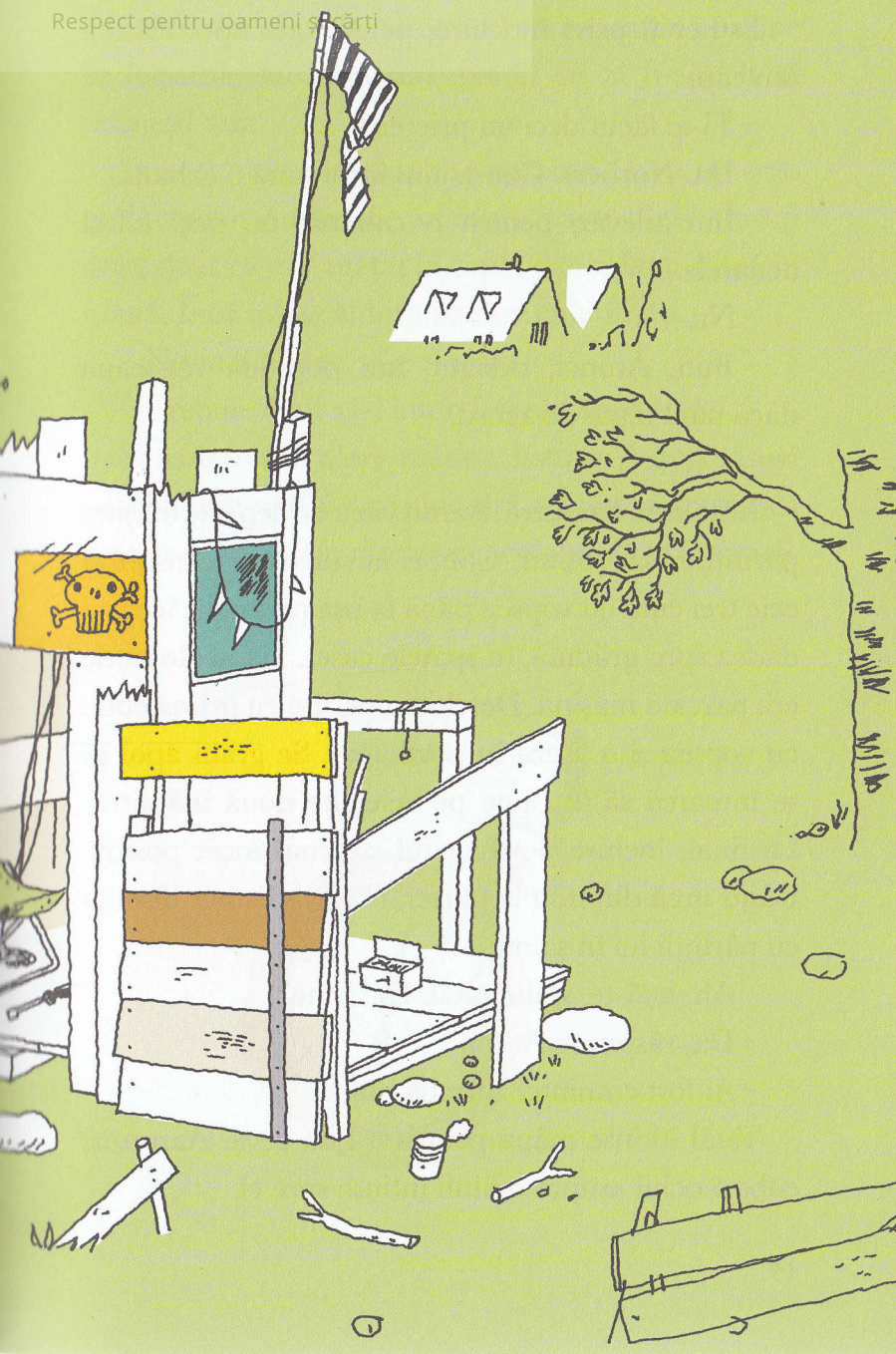
Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Esther îl privi îndelung pe Aaron. Apoi clătină din cap.

– Ți-ai făcut deci un prieten?

– Da. Norbert. Construim împreună o cabană.

– Într-adevăr, pentru o cabană, nu poți folosi acuarele.

– Nu.

– Bun. Atunci, desigur, îmi poți lua vopseaua dacă tatăl tău e de acord.

Instalat la fereastră, Aaron văzu de departe mașina părinților săi sosind. Coborî la subsol și transportă cele trei cutii cu vopsea până la ușa pivniței. Aceasta dădea spre grădină, în spatele casei. Fix acolo unde era parcată mașina. Deschise ușa, ieși cu prima cutie cu vopsea și o așeză în portbagaj. Se grăbi apoi să se întoarcă să le caute pe celelalte două înăuntru. La final, închise portbagajul cât mai încet posibil. Când urcă din nou la parter, mătușa Esther discuta cu părinții lui în salon.

– Ah, iată-te, spuse tatăl. Ești bine?

– Da, răspunse Aaron.

– Ai fost cuminte? întrebă mama.

Tatăl întinse mâna pentru a-i da ceva. Aaron își coborî ochii asupra mâinii întinse spre el.

Am trecut pe la bunicul să facem puțină ordine în lucrurile lui și ne-am gândit că ai fi fericit să primești asta.

În acel moment, deschise pumnul. Avea un ceas de buzunar. Aaron și-l amintea foarte bine: era un ceas, doar că era agățat la capăt de un lanț. Îl luă în mână. Încă avea căldura palmei tatălui său.

– Nu mai merge, zise Aaron.

– Trebuie doar să-l întorci, îi răspunse tatăl.

Și se întoarse către mătușa Esther. Aaron răsuci butonul din vârful ceasului fără a reuși să trezească mecanismul. Acele rămaseră acolo unde se opriseră.

